దొంగవొస్తే బాగుణ్ణు!

ఏదో చప్పుడయింది బయట! అర్ధరాత్రి! "తలుపు జాగ్రత్తగా వేశావా?" అనబోతున్నాడు గృహస్థు—కోడిగుడ్డు బుడ్డీ ఒత్తి ఎక్కిస్తూ.

ఎవరో తలుపు తోసుకుని రానే వచ్చారు. చేతిలో ఏదో వుంది. తుపాకీలాగుంది: అవునో, కాదో! నిజం తుపాకీ ఎప్పుడన్నా చూస్తేనా వాళ్లు?

బిగుసుకు పోయారు వృద్ధ దంపతు లిద్దరూ.

వచ్చినవాడు చిన్న కుర్రవాడే. ఇరవై రెండేళ్లుంటాయేమో. గుడ్డి వెలుతుర్లోనే కందగడ్డలా ఎర్రగా కనబడుతున్నాడు. కరెంటు లైటైతే ఇంకెంత తెల్లగా మెరుస్తాడో! భుజానికి సంచి వేలాడుతోంది.

"యేవండీ...." భర్త చెవిలో.

"దొంగేనే....మన దగ్గిరేవుందిలే. చావగుడ్డలూ, మనమూనూ."

"అవే లాక్కుంటాడేమో నం...."

"కదలకండి కబడ్దార్!"

"అబ్బ! వూరుకో, నన్నేలే."

"కబడ్డారెవరూ?"

ఎంత ముచ్చటేసిందో ఆవిడకి—తన భర్త కబడ్దారంటే. భర్త తాసిల్దారవ్వాలని ఎంత కోరికో చిన్నప్పణ్ణించీ.

"వూ తియ్యండి బైటికి!"

"...."

"వినబడిందా? తియ్యండి...."

"ఏవిటి?"

"ష! ప్రశ్నలేవిటి? తియ్యండి చప్పున."

"ఇది మరీ బాగుందోయ్! ఏమిటి చప్పున తీసేది? చెప్పరాదూ?"

"తాళంచెవులు."

పెళ్ళాం మొహం చాటంతయ్యింది. ముసలాయన్ని వేళాకోళంగా చూస్తూ—"ఇప్పుడేవంటారు. తాళం 'చెవు' లంటారండీ అంటే కాదని బుకాయించారే!"

భర్తకి కొంచెం కోపం వచ్చి—"ఏవోయ్! సరిగా చెప్పు. తాళం చెవులంటారా తాళం చేతులంటారా? తాళం చేతులనరూ?" అని కంగారుగా అడిగాడు.

దొంగ కుర్రాడికి బాగా కోపం వచ్చింది—"తాళంచేతులేమిటి?.... చేతులూ, కాళ్ళూనూ.... తియ్యండి ముందు."

"చాల్లెద్దూ! చెప్పావుగా ఇందాకా. నేనడిగింది వినవేం? తాళంచెవు లని ఎవ్వరూ అనరు. చెవులూ, ముక్కులూనూ. తాళం చెయ్యి చక్కగా చేతి ఆకారంలో ఉంటుంది పొడుగ్గా. దానికి వేళ్ళు. అదీనూ...."

భార్య కొంచెం తెల్లమొహం వేసింది తన వాదం వోడిపోతుందే మోనని. నువ్వే రక్షకుడి వన్నట్టు దొంగ కుర్రాడి వేపు జాలిగా చూసింది.

గృహస్థు రెట్టిస్తూన్నాడు ఉత్సాహం పుంజుకుని— "చెప్పు, తాళం చెయ్యి పొడుగ్గా ఉంటుందా, ఉండదా?"

" 'చెవ్వి' మాత్రం పొడుగ్గా ఉండదా?"— అని దొంగ కుర్రాడు కోపంగా చూశాడు.

"హేవిటీ? చెయ్యంత పొడుగ్గానా?"— అని తెల్లబోయాడు గృహస్థు.

"ష్! మాట్లాడకండి. తియ్యమన్నానా?"

"నువ్వేన్నిచెప్పు. మా వూళ్ళో మాత్రం తాళంచేతులే అంటారు. చిన్నప్పట్నించి ఎరగనూ?"

భార్య ఈసడించింది—"మీ వూరు సంగతి నాకు చెప్పకండి. మీ వూళ్ళోవాళ్ళు ముందు పచ్చడి కలుపుకుంటారు అన్నంలో. అవ్వ! ఎవరైనా వింటే నవ్వుతారు. ముందు కూర కలుపుకుంటారు గానీ పచ్చడి కలుపుకుంటారా ఎక్కడైనా? ఏం నాయనా! ముందు పచ్చడి కలుపుకుంటారా అన్నంలో?"

"పచ్చడా? పచ్చడేవిటి?" అన్నాడు దొంగకుర్రాడు విసుక్కుంటూ, మాటలు పెంచటం గిట్టనట్టు.

"అయ్యో! పచ్చడంటే ఎరగవూ?"—అని ఇల్లాలు నొచ్చుకుంది—పచ్చడంటే ఎరగని వాణ్ణి సాక్ష్యం వేసుకున్నందుకు.

"పచ్చడంటే పచ్చగా ఉంటుంది, అదేనా? దాన్ని పసుపు అంటారే మా వూళ్ళో?" అన్నాడు దొంగ కుర్రాడు చిలిపితనంగా.

దంపతులిద్దరూ నిరుత్సాహపడిపోయారు. ఇతనివల్ల తాళాల సంగతీ తేలలేదు, పచ్చడి సంగతి తేలేట్టు లేదు. ఏం లాభం కొత్తమనిషి దొరికీ?

"ఏ వూరు మీది?"— అంది ఆవిడ కోపంగా.

"గుంటూరూ, ఏం?"

"గుంటూరేనా? ఆ పక్కన తుళ్ళూరా?" అని ఆవిడ ఉత్సాహం తెచ్చుకుంది.

"తుళ్ళూరా, గిళ్ళూరా! గుంటూరే మాది."

తుళ్ళూరుని గిళ్ళూరన్నందుకు ఆవిడకి మళ్ళీ కోపంవచ్చి— "గుంటూరు వాజెమ్మలకి పచ్చడి మొహం కూడా తెలిసి యాడవదా ఏవిటీ?" అని బుగ్గలు నొక్కుకుంది.

చెట్టంత గుంటూరు మనిషిని ఎదట పెట్టుకుని 'గుంటూరు వాజెమ్మ' లని భార్య తిట్టినందుకేం కొంప మునుగుతుంద' అని, ముసలాయన కొంచెం నవ్వుమొహంతో సర్దేస్తూ— "గుంటూరు వారు పచ్చళ్ళు తింటారోయీ, నువ్వెందుకు తినలేదో గానీ" అని ఆశ్చర్యం వెలిబుచ్చాడు.

"తినకపోతే మాన్లె! దానిపేరు విననే లేదతనూ" అని విసుక్కుంది ఆవిడ.

దొంగ కుర్రాడికి కోపం పోయిందో లేదోనని ఆయన ఇంకా నవ్వు మొహంతోనే—"పోనీ, తాళంచేతులూ అనొద్దూ చెవులూ అనొద్దూ. ఏం? పూరికే "తాళాలు" అందాం, సరేనా?" అని రాజీకి దిగాడు.

"ఆ సరే, అలాగే అందాం. తాళాలివ్వండి—" అని కుర్రాడు మళ్ళీ కోపంగా చెయ్యి జాపాడు.

"అయ్యో! నిక్షేపంలా నించున్నవాడికి తాళాల మాట గుర్తు చేశానే!" అని పశ్చాత్తాపపడి, ముసలాయన గడుసనంగా—"ఏంవోయ్! గుంటూరన్నావు మీది, మల్లాదివారు తెలుసా నీకు?" అని మాటమార్చాడు.

దొంగ కుర్రాడికి చిరచిరలాడింది. వచ్చి ఇంత సేపైనా తాళాలు బైట పడేయించలేని తన అసమర్థతకి కోపం తెచ్చుకుని—"మల్లాదివారా? గిల్లాదివారా?" అని ఖయ్యిమన్నాడు.

"ఇతను అంతా 'గీ' భాష మాట్లాడుతున్నాడేవ్ మీ పెద్దన్నలాగా. ఇందాక. 'తుళ్ళూరా, గిళ్ళూరా' అన్నాడు. ఇప్పుడు 'మల్లాదివారా, గిల్లాదివారా' అన్నాడు. అచ్చం మీ పెద్దన్న వ్యవహారమే".

"చాల్లెండి. మావాళ్ళ సంగతెందుకూ ఈ అర్ధరాత్రి పూటా. మా పెద్దన్నయ్యకీ, ఇతనికీ పోలికేవిటీ? నల్లేరు మీద బండిలా వాడి మీదికి పోతారు మీరూ."

"నేనెప్పుడన్నానే! ఆసి, నీ ఇల్లు బంగారంగానూ!"

"ఆ బంగారం అవుతుంది ఇల్లు. మిమ్మల్ని కట్టుకున్నాక ఇంకేం బంగారం అవుతుందీ? మట్టీ మశానవూనూ."

"అయ్యో! ఏమన్నా నేనిప్పుడూ? అనవసరంగా రాద్ధాంతం చేసుకుంటావుగానీ— అవతల పెద్దమనిషి ఉన్నాడన్న జ్ఞానమన్నా లేదు.

"ఆ మా మంచి పెద్దమనిషే! నాకన్నా పెద్దమనిషా ఏమిటి అతను? పాతికేళ్లు లేని గుంటడు. గుంటూరు గుంటణ్ణి పట్టుకుని మా పెద్దన్నయ్యతో పోలుస్తారేం?"

"నీ పిచ్చి దొంగల్దోలా! అంత కోపమా! ఏవోయ్! నేనిప్పుడేవన్నా కాని మాటన్నానా, నువ్వే చెప్పు."

గృహస్థుల దెబ్బలాటని ముసిముసి నవ్వుల్తో పరికిస్తూన్న దొంగ కుర్రాడు—"కాని మాటంటే?" అని ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"అయ్యో! నీ కసలు తెలుగు తెలుస్తూన్నట్టు లేదే! మీ తెలుగు మేస్టారెవరూ?.... అల్లా కూర్చో. ఎంతసేపు నిలబడతావూ?"

దొంగ కుర్రాడికి చప్పున తన కర్తవ్యం గుర్తొచ్చి మొహం గంభీరంగా పెట్టాడు. "మాటలతో చెబితే వినరన్న మాట మీరు. తాళం చేతులిస్తారా, ఇవ్వరా?" అని తుపాకీ ఝళిపించాడు.

"అదుగో! నువ్వూ తాళంచేతులన్నావు, నువ్వూ తాళంచేతులన్నావు .... అన్నావా? లేదా? ఏమే! అన్నాడా, లేదా?" అని చప్పట్లు చరుస్తూ గోలచేశాడు ముసలాయన.

"ఏమో బాబూ! నేను వినలేదు. చేతులూ, మూతులూనూ" అని తప్పుకుందావిడ.

"ఇంతకీ మీరు తీస్తారా, తియ్యరా?"

"నువ్వు నా పాయింటుకి జవాబు చెప్పలేనప్పుడల్లా బెదిరిస్తున్నావోయీ! నేను కనిపెట్టలేననుకోకు. తల నెరిసినవాణ్ణి."

"ష్! మాటల్లేవు. తాళా లివ్వండి."

"ఎవరివీ?"

"ఇంకెవరివీ?"

"ఏమో, పక్కింటివాళ్ళని అడుగుతున్నావేమోనని."

"చాలించండి చమత్కారం."

పాతికేళ్లు లేని కుర్రవాడు అంతమనిషిని పట్టుకుని అలా మందలిస్తే ఇల్లాలి మనస్సు చివుక్కుమంది. "తాళాలివ్వండి, తాళాలివ్వండి అంటావు. ఎక్కణ్ణించి తెచ్చివ్వం నాయనా? నువ్వొచ్చిన తలుపుకి గొళ్ళెమైనా ఉందా? మా ఇంటాయనకి ఎన్నిసార్లు చెప్పినా...."

"ఛీ ఇంటాయ నేవిటి? పరాయి మగాణ్ణి పట్టుకుని ఇంటాయనట, ఇంటాయన.... మా ఇంటి యజమాని. అదే, ఇల్లు గలాయన అనలేవూ" అని ముసలాయన ముసలావిణ్ణి కసిరాడు.

"అబ్బ. కంగారులో అన్నాకానీ వూరుకుందురూ. ఇంటాయన అన్నంత మాత్రాన ఇంటాయన అయ్యాడా ఏమిటి? నోట్లోంచి మాట వూడిపడనివ్వరు."

"మొన్ననో సారీ అలాగే అన్నావు."

"అంటే అన్నాను. ఏం తప్పొచ్చిందీ? 'దాన్ని పెళ్ళాడతా, దీన్ని పెళ్ళాడతా' అని మీరెంతెంత మాటలన్నా తప్పులేదు కానీ ఆడదాని నోట్లోంచి ఒక్క ముక్క జారివస్తే మీ పీక పట్టుకుంటుంది. మొన్న మా మేనగోడలొచ్చినప్పుడు...."

"అదంతా ఎందుకిప్పుడు?" వూరుకో, పరాయి మగవాణ్ణి ఇంటాయన అనడం ఏం బాగుంటుందని అడగడం తప్పా?"

"నేనూ అదే అడుగుతూంట. పరాయి ఆడదానితో వేళాకోళా లాడితే బాగుంటుందా అంటున్నాను. ఎప్పటినుంచి ఉందో ఆ ముక్క నా కడుపులో. సమయం వచ్చింది కాబట్టి అడుగుతున్నాను."

"మంచి సమయం కనిపెట్టావు, అవతల దొంగని పెట్టుకుని."

"ఇదుగో, నన్ను 'దొంగా, గింగా' అన్నారంటే ఒప్పుకోను" అని కసురుకున్నాడు దొంగ కుర్రాడు.

"నువ్వు ఒప్పుకుంటే మాకేవిటి? ఒప్పుకోక పోతే మా కేవిటి?" అని ఆయనా—"మరి నిన్నేల్లా అనుకోమంటావు?" అని ఆవిడా, అతని మీదికి ప్రశ్నలు గుప్పించారు.

"నే నేం దొంగని కాను. నేనూ మీ లాంటి వాణ్ణే!"

"సెబాసూ. ఇదొకటా? మేం అర్ధ రాత్రి ఎవరిళ్ళల్లో నన్నా దూరు తున్నామా నీలాగా?"

"ఏం దూరితే? నేను రాత్రుళ్ళు దూరతాం. మీ రంతా పగలే దూర తారు. మీరు పెట్టుబడిదారులు."

"ఏవిటి? మేమ్ పెట్టు.... పెట్దదారులమా? ఏం మాటన్నావు? మళ్ళీ చెప్పు."

"పెట్టుదారులు కాదు. పెట్టుబడిదారులన్నాను."

"పెట్టు....బడి....దారులా? ఇన్నేళ్ళ నించీ తెలుగు పాఠాలుచెప్పు కొస్తున్నాను. ఈ ముక్కెక్కడా తగల్లేదే నాకూ."

"ఆ ముక్క తెలుగు పాటాల్లో వుండదు."

"పోనీ సంస్కృత గ్రంథాల్లోనూ తగల్లేదు.

"అక్కడా వుండదు."

"మరెక్క డుంటుందీ?"

"ఇన్ని ప్రశ్న లనవసరం. మీరు పెట్టుబడిదారులే. లేకపోతే ఈ ఆస్తంతా మీకెలా వచ్చింది?"

"ఏ ఆస్తీ?" అని దంపతులిద్దరూ ఒక్కసారే కేకెట్టారు. వాళ్ళ నలభై యేళ్ళ కాపరంలోనూ అంత ఐక్యంగా మాట్లాడిన ముక్క అదొక్కటే.

"ఏ ఆస్తి నాయనా?" అన్నాడాయన మళ్ళీ తెల్లబోతూ.

"ఏ ఆస్తి అబ్బాయి?"—అని, తన కళ్ళకి కనపడని ఆస్తి ఏమన్నా అతనికి కనపడుతోందేమో నని ఆశగా చూసిందావిడ.

"అదుగో—ఆ మూట ఏమిటి? ఆ డబ్బా ఏమిటి?" అని దొంగ కుర్రాడు ఆ చిన్న గదిలో ఆస్తికోసం వెతుకుతున్నాడు కళ్ళతో. గదంతా చూశాడు. బొగులు బొగులు మంటూ వుంది కొంప. సామానేలేదు. అయినా ఆస్తి లేదంటే నమ్మకం కుదరలేదతనికి.

"ఆ మూట ఏవిటి?" అన్నాడు మళ్ళీ గంభీరంగా ఉండే ప్రయత్నంతో చిన్న మూటని చూపిస్తూ.

"అదేవిటో అడుగుతున్నాడు. విప్పి చూపించవే అతనికీ."

"నావల్ల కాదు బాబూ! కావాలంటే అతన్నే విప్పుకోమనండి." ఆ మూట ముట్టుకున్నానంటే ఇప్పుడు గొర్రెటుతో చస్తాడు."

"చూడబ్బాయి! అవన్నీ పాతగుడ్డలు. బొంత కుట్టించాలని అల్లా పెట్టింది. దాని కసలే ఉబ్బసం తెగులు. గుడ్డల రవుజు పడిందంటే తెల్లవార్లూ, దగ్గుతూ కూర్చోవాలి."

"మీ మాటలు నేను నమ్మకేం? పెట్టుబడి దారులు డబ్బెక్కడ దాస్తారో నాకు తెలీదనుకుంటున్నారా? పిడకల గూళ్ళల్లోనో, గుడ్డల మూటల్లోనో దాస్తారు."

"అన్నట్టు మళ్ళీ గుర్తుచేశావు. పెట్టుదారులంటే ఏవిటి?"

"పెట్టుదారులు కాదు పెట్టుబడిదారులు."

"అదే, ఆ ముక్క నా నోటికొచ్చి చావడంలేదు. ఆ దారులేమిటో కొంచెం చెపుదూ."

"మాకు చెక్క పెట్టన్నాలేదు. మమ్మల్ని పెట్టిదారులంటూ వేమిటబ్బాయ్?"

"పెట్టిదారులా, బుట్టదారులా?" అని, ఎంత చెప్పినా అర్థం చేసుకోనందుకు చాలా కోపంగా చూశాడు దొంగ కుర్రాడు.

"ఏమో, బుట్టదారులో, తట్టదారులో నువ్వన్న ముక్కేగా?" అని అంతకన్నా కోపం తెచ్చుకుంది ముసలానిడ.

దొంగకుర్రాడు కాస్సేపాలోచించాడు. లోకంలో పెట్టుబడిదారులూ, దొంగలూ అని రెండురకాలే ఉంటారని ఎవరో చెప్పారతనికి. పెట్టుబడి దారులు పగలు దోచుకుంటే, దొంగలు రాత్రుళ్లు దోచు కుంటారని కూడా చెప్పారు వాళ్ళే. ఇతను మొదట చాలా ఆలోచించాడు — పెట్టుబడిదారు అవ్వాలా, దొంగ అవ్వాలా అని.

"పెట్టుబడిదారే అవుతాను" అన్నాడు చివరికి.

వాళ్లు నవ్వి.... "అది కుదరదులే. పగలు దోచుకోవాలంటే చాలా పెద్ద గొడవ వుంది దానికి" అన్నారు. దొంగ అవ్వాలంటే అంత పెద్ద గొడవ లేదన్నారు, 'చేతుల్నిండా ఆముదం రాసుకుని కత్తి పట్టుకుంటే చాల'న్నారు.

"కత్తి జారిపోతే?" అని, పాపం ఇతను మంచి ప్రశ్నే వేశాడు.

వాళ్ళు విసుక్కుని—"గట్టిగా పట్టుకోవాలి. అంతే మరి" అని కోపం చేశారు.

"రాత్రుళ్ళు నాకు నిద్రొస్తుందే" అన్నాడితను బాగా ఆలోచించి.

"పగలు నిద్రపో" అన్నారు వాళ్లు చాలా తెలివిగా. ఆ పాయింటుకి ఇతను ముగ్ధుడైపోయి, దొంగై పోయాడు. అంచేత, దొంగలుకాని వాళ్లంతా పెట్టుబడిదారులని ఇతనికి బాగా తెలుసు.

"మీ పప్పులు నా దగ్గర ఉడకవ్. మూటవిప్పండి—ఊఁ! విప్పండి" అని కోప్పడ్డాడు.

"పప్పు వండుకుని ఎన్నాళ్ళయిందో. వాక్కాయి లొస్తున్నాయండీ. రేపు గుప్పెడు పప్పు తెచ్చుకుంటే వాక్కాయి పప్పొండుకోవచ్చు" అని అవిడ వాక్కాయి పప్పుని తల్చుకుని సరదాపడింది.

"కావాలంటే నువ్వే విప్పుకోవోయ్!" అన్నాడు గృహస్తు నిర్లక్ష్యంగా. "ఏం ఉంది అందులో? ఒకటో రెండో ఎలకలొస్తాయి బయటికి?" అని వెటకారం చేశాడు.

"బాబ్బాబు! గడప అవతలికి తీసికెళ్ళి విప్పుకో నాయనా! దూళి నాకు పడదు. తెల్లవార్లూ ఆయాసంతో...."

"తుపాకీకి లొంగేటట్టు లేరే! తుపాకీ పెట్టేసి కత్తి తియ్యనా?" అనికోపంగా అడిగాడు దొంగ కుర్రాడు.

"ఏం తుపాకీ పని చెయ్యదా?"

"పిల్లలు ఆడే బొమ్మ తుపాకీలు లేవండీ! అల్లాంటిదే ఇది. నేను మొదటే అనుకున్నాను."

"అదేం కాదు. ఇది మంచి తుపాకియే. కావాలంటే చూడండి."

"మరెందుకు పేల్చవూ?"

"అది నా యిష్టం తుపాకీతో పేల్చాలో, కత్తితో పొడవాలో నా ఇష్టమా? మీ ఇష్టమా?"

"నీ ఇష్టమేలే. నీకెల్లా సుళువుగా ఉంటే అలా చేసుకో."

"అయ్యో! కత్తిపీట విరిగిపోయి వారం రోజులైంది. చెయ్యి విర క్కొట్టుకున్నట్టుంది. పట్టుకెళ్ళి బాగుచేయించండీ అంటే వింటారా, పెడ తారా! ఆ చాకుతో తరగడం నాకు రాదయ్యే!అయినా ఏం ఉండి చచ్చిందిలే ఒంటకీ.... సొరకాయలా, గుమ్మడికాయలా?"

"నాకు నిద్రొట్టదలే. మీరిద్దరూ మాట్లాడుకోండి" అని ముసలాయన చాపమీదకి ఒరగబోయాడు.

"ఖబడ్దార్!" అని దొంగ కుర్రాడు చిన్న అరుపు అరిచి, సంచి లోంచి చిన్నరేకు ముక్కలాంటిదాన్ని బైటికి తీశాడు.

"ఇదేనా కత్తి? పాపం సరిగ్గా చూసే కొనుక్కున్నావా?" అనిజాలి పడింది ఇంటావిడ.

"నన్ను పడుకోనివ్వవోయి! మీరుమాట్లాడుకోండి.నేనొద్దన్నానా?" అని ప్రాధేయపడ్డాడు తెలుగు మేస్టారు.

"కుదరదు! ఇంక మాటలు కుదరదు. డబ్బూ, నగలూ తియ్యండి."

"బాగానే ఉంది. వాటికోసం అయితే ఇంకా పైకి వెళ్లు."

"సరే, డబ్బక్కర్లేదు నగలు ఇచ్చేయ్యండి.... వూ."

"ఈయన మొహం చూస్తే పెళ్ళానికి నగలు చేయించిన రకంలాగే కనపడుతున్నారా నీకూ?"

"అయితే నగలు కూడా లేవంటారా?"

"చాల్లేద్దూ! నీ వేళాకోళాలు, నువ్వూనూ?"

"ఆ డబ్బాలో ఏవిటి? బియ్యంలేవూ? నా సంచి నిండా బియ్యం పొయ్యండి."

"నీ సంచిలో ఎందుకూ? దాంట్లో ఇంకేమన్నా పెట్టుకోవచ్చు. మా డబ్బాయే పట్టుకుపోరాదూ?"

తన తెలివి తక్కువకి నాలిక్కరుచుకుని— "ఆ, అదే మిమ్మల్ని పరీక్షించడాని కన్నాను. ఆ డబ్బా ఇటివ్వండి."

ఇంటాయన కోపంగా డబ్బా మూత తీసి దాన్ని దొంగాడి వేపు గెంటాడు.

దొంగకుర్రాడు భయపడుతూ, భయపడుతూ డబ్బాలో చెయ్యి పెట్టి గుప్పెడు చిట్టు బైటికి తీశాడు.

"చూశావా, ఎన్ని బియ్యమో!"

"ఈ చిట్టెందుకూ?"

"గిన్నెలు తోముకోనూ?"

"అన్నం ఒండుకోని వాళ్ళకి గిన్నెలు తోముకోడం ఎందుకూ?"

"చాకులాంటి వాడివోయ్! ముచ్చటేస్తూంది నిన్ను చూస్తూంటే."

"మన చాకు కూడా తెగి చావటం లేదండీ. పదునుపోయింది."

"చెప్పండి. ఈ చిట్టెందుకూ? ఇందులో రత్నాలో ఏవో దాచారు. అవునా?"

"అయితే వెతుక్కో. ముంజేతి కంకణానికి అద్దమెందుకూ?"

"ఎప్పుడో కొని పోశాం. అల్లా వుంది. బియ్యం అయినంత తొందరగా చిట్టు అవుతుందటయ్యా?"

దొంగ కుర్రాడు గదంతా మళ్ళీ పరికించి— "ఆ చాపల కింద డబ్బు లేదని ఏమిటి నమ్మకం నాకు? తియ్యండి చాపలు!" అని కేకపెట్టాడు.

"అబ్బబ్బా. ఏం గొడవొచ్చి పడిందమ్మా. ఈ దొంగాడితో" అని విసుక్కుంటూ ఇద్దరూ ఇటూ అటూ జరిగి చెరో చాపముక్కా పైకెత్తి పట్టుకున్నారు.

గుప్పెడు నల్లులు అటూ ఇటూ పరిగెత్తాయి. దొంగ కుర్రాడి వేపు వచ్చిన నల్లుల్ని అతను కూడా ఉత్సాహంగా కాళ్ళతో రాసి చంపాడు. నల్లుల్ని చూస్తే మా చెడ్డ కోపం అతనికి. అంతలోనే ఆ కొంపలో చాప కింద కూడా డబ్బుమూటలు లేకపోవడం చూసి బాగా నీరసపడిపోయాడు. "ఎక్కడో దాచేశారు డబ్బు. డబ్బు లెక్కపెట్టుకోవడానికి కాకపోతే ఈ అర్ధరాత్రి నిద్రపోకుండా ఎందుకు కూర్చున్నారు?"

"పుట్టెడు నల్లుల్ని చూసి అదేం మాటయ్యా? ముసలాయన 'వీపు గోకవే' అంటేనూ లేచి గోకుతున్నాను. అంతలో నువ్వొచ్చావు. మంచా లున్నప్పుడు ఇంత పచ్చికలి లేదమ్మా. మంచం కోళ్ళకి ఏ కిరసనాయిలో, చీమలమందో రాస్తే నల్లులు చేరేవి కావు."

"చీమల మందుకి నల్లులు పోతాయా?" అని ఆశ్చర్యపడ్డాడు దొంగ కుర్రాడు. "మంచాలేం చేసుకున్నారూ?"

"అమ్మేసుకున్నాం నాయనా! మంచాలేమిటి, పెట్టెలేవిటి, గిన్నె లేవిటి— అన్నీ అమ్మేసుకున్నాం."

"ఎందుకూ ఈయన పేకాడతాడా?"

"ఛ. పాపం మాటలు, అలాంటి పనులు లేవు. వీళ్ళ వంశం అంతా కాస్త తిక్కమేళం కానీ...."

"ఆ సోదంతా ఎందుకే? అసలు ముక్క చెప్పరాదూ? ఆర్నెల్లనుంచీ జీతాలు లేవోయ్. అదీ సంగతి. కడుపునిండా తిండిలేదు. రాత్రిళ్ళు నిద్రలేం పట్టేడుస్తాయి?"

అప్పటికి నమ్మకం కుదిరింది దొంగ కుర్రాడికి.

"అయ్యో పాపం ఎల్లా బతికేడుస్తున్నారూ?" అని తలుపు చెక్క వెంట కిందకి జారి అక్కడే చతికిలబడ్డాడు.

"ఎంత చల్లగా అడిగావు నాయనా! గవర్నమెంటు వాళ్ళకే పట్టింది కాదు. రోజులెల్లా గడుపుకుంటున్నామో ఎవరనుకుంటున్నారూ?

"జీతం వచ్చినప్పుడు అంతా కట్ట కట్టుకుని వస్తుందిగా" అన్నాడు కూర్చున్నాక కూడా కోపంగా దొంగ కుర్రాడు.

"ఏం వస్తుంది నాయనా? అన్నీ అప్పులే. జీతాలొచ్చే రోజు షాపుల వాళ్ళు ఆఫీసు దగ్గిరికి రారూ? వడ్డీలతో సహా గోళ్ళూడగొట్టి పుచ్చుకుంటారు."

"అవును కానీ మాస్టారూ! 'గోళ్ళూడ గొట్టి' అనే మాట ఎందుకొచ్చిందండీ? ఇల్లాంటివి తెలిసుకోవాలని నాకు భలే సరదాగా ఉంటుంది. పూర్వం గోళ్ళూడగొట్టి వసూలు చేసేవారా అప్పులు?"

అల్లాంటివి చెప్పడం మాస్టారికి కూడా సరదాయే.

"అప్పులు కాదోయ్! రైతుల్ని అంత బాధపెట్టి శిస్తులు వసూలు చేసేవారు చక్రవర్తులు."

"ఆ, అదీ. ఇప్పుడు గుర్తొచ్చిందండీ. పెట్టుబడిదారులంటే చక్రవర్తు లన్నమాట. ఇందాక గుర్తురాక చెప్పలేదు.

"అవ్వ. మమ్మల్ని నువ్వు చక్రవర్తులనుకున్నావా? నీకేమన్నా మతి ఉందటోయ్?"

భర్త చెవిలో గుసగుసగా "పిచ్చాసుపత్రి నుండి వచ్చాడేమోనండీ."

"ఇదుగో. మీరల్లా మాట్లాడుకుంటే నాకు సరిగ్గా వినపడ్డం లేదు."

"నీ మాట కాదులే."

"చక్రవర్తి అంటే ఎంత మందీ, మార్బలం. ఎన్ని ఏనుగులూ గుర్రాలూ, ఆయన సింహాసనం మీద కూర్చుంటా డయ్యా, మా లాగా నల్లుల చాప మీద పడుకుంటా డనుకున్నావా?"

"సింహాసనం అంటే?"

"సింహాసనం అంటేనా? ....సింహా.... అది ఒక పెద్ద ఆసనం అనుకో, కుర్చీ అనుకో."

"మరి కుర్చీ అనెయ్యరాదూ? సింహాసనం గింహాసనం అని వెధవ నోరు తిరగని మాటలెందుకు? మా తెలుగు మాస్టార్ని తలుచుకుంటే భలే ఒళ్లు మండిపోతుంది ఇప్పటికీ. చంపేసేవాడు. ఇల్లాంటి గొట్టు మాటలన్నీ కంటతా పట్టడం చాలక, డిక్టేషన్ రాయాలి. అన్నట్టు ఆడవాళ్లు జంజ్యం వేసుకోరెందుకండీ మాస్టారూ? ఎవర్ని అడిగినా చెప్పరు. మా మాస్టార్ని అడిగితే చావబాదేసేవాడు."

"ఎవరు నాయనా ఆయనా? నీ విద్యాభ్యాసం గుంటూరులోనా?"

"ఆ. గుంటూరులోనే. మల్లాది రామశాస్త్రులు గారనీ, ఆయన మా బంధువే. ఆయనే మాకు ప్రైవేటు వెలగ పెట్టేవాడు."

"ఏవిటి? మీరు బ్రాహ్మలా?"

"పైగా మన శాఖే నండీ."

"అబ్బ ఏం బాదేవాడండీ మా పంతులు. రాళ్ళలాంటి పజ్యాలిచ్చి నవల మనేవాడు. అవన్నీ ఏం పనికొచ్చినయ్ నాకిప్పుడు? పెన్ పేస య్యాను. దేశమంతా తిరిగినా ఉద్యోగం ఇవ్వరు. వంద పద్యాలు అప్ప చెబుతాను. రోజుకి పది రూపాయలు దొరుకుతాయా? నాలుగేళ్లు చూసిచూసి విసిగెత్తి ఈ ఉద్యోగంలో కుదిరాను. పెళ్ళీ పెటాకులూ లేనివాణ్ణి కాబట్టి ఎల్లాగో ఈడుస్తున్నాను—అన్నట్టు ఆడవాళ్లు జంజ్యం ఎందుకు వేసు కోరండీ?"

ఆ సంగతే ఇందాకట్నించీ ఆలోచిస్తున్నాడు తెలుగు మాస్టారు ఏం చెప్పాలా అనీ.

దొంగ కుర్రాడికి వీపుమీద సూది పొడచినట్టయి వెనక్కి తిరిగి చూసి తలుపు వెంటా, గోడ వెంటా నాల్లుల్ని చంపడంలో పడ్డాడు.

దొంగ కుర్రాడు బ్రాహ్మల కుర్రాడనీ, తమ శాఖేనని, పదోక్లాసు చదివాడనీ, ఇంకా పెళ్ళి చేసుకోలేదనీ—ఒక్కొ ముక్కా వింటున్నకొద్దీ ముసలావిడకి ఆనందంతో మతిపోయింది. భర్తని కొంచెం వెనక్కిలాగి—"యావండీ! మా చిన్నన్నయ్యగారి ఆఖరి పిల్లకి సంబంధం కుదరక సత మతమవు తున్నానుగా. ఇతన్ని మాట్లాడితే?" సలహా అడిగింది.

"ఛీ! దొంగాడికా?"

"దొంగాడేవిటండీ? అతని వృత్తి అతనిదే. కోటి విద్యలూ కూటి కొరకే అన్నారు. నిక్షేపంలాగున్నాడు కుర్రాడు. మన కులంవాడూ. మన శాఖ వాడూనూ."

"సరే, ఆలోచిద్దాంలే."

"మీ ఆలోచన బంగారంగానూ, ఇంకెప్పుడూ? ఇతను కాస్తా పక్క వాళ్ళింటికి పోతాడనుకోండీ. వాళ్ళింట్లో ఎదిగిన పిల్ల లేదూ? వాళ్ళు పోనిస్తారా ఈ సంబంధం? కొంపదీసి ఆ పిల్లా, ఇతనూ ప్రేమించుకున్నా ప్రేమించుకుంటారు. ఈ కాలంలో ఎంతసేపు కావాలి ప్రేమకి!"

"సరే, సరే, సందు చూసి కదుపుతాలే."

"ఏవిటలా గుడగుల్లాడు కుంటున్నారు?"

"అదేనోయ్! మొన్న ఎన్నికల్లో నువ్వు వోటెవరికేశావో అడగ మంటూంది. ఏవరికేశావేమిటి?"

"మీ రెవరికేశారూ?"

"ఇంకెవరికి? ఇందిరాగాంధికే. నువ్వో?"

"నాకలాంటి పక్షపాతం లేదు. అందరికీ కొట్టేశాను."

"అయ్యయో! అలా చేస్తే వోటు పనికిరాకుండా పోతుందోయ్."

"పోతుందా?"

"ఇంకా అడుగుతావా?"

"అందుకే చేశాన్లెండి. ఎవర్ని గెలిపిస్తే మాత్రం మనకేం దొరుకుతుందండీ?"

"మంచి మాటన్నావు నాయనా! నీ కడుపు చల్లగా .... ఏవండీ, అడగండీ."

"అడుగుతున్నానే! వోటు అల్లా ఎందుకు పాడుచేశావోయీ! పైగా చదువుకున్న వాడివి కూడాను."

"అయ్యో! ఆ గోడెందుకండీ ఇప్పుడూ? దొంగలు పడ్డ ఆర్నెల్లకి కుక్కలు మొరిగాయనీ....నేనే అడిగేస్తాలెండి. ఇదుగో అబ్బాయ్! మా అన్నయ్యగారి ఆఖరు పిల్ల ....బంగారం బొమ్మ అనుకో....నువ్వు నించోమంటే నించుంటుంది, కూర్చోమంటే కూర్చుంటుంది...."

దొంగ కుర్రాడు కంగారు పడిపోయి తడబడుతూ "ఏవిటీ!" మీ అక్కయ్యగారి పిల్ల నేను కూర్చోమంటే నించుని, నించోమంటే కూర్చుంటుందా! అదేం పిచ్చీ!" అని పిచ్చిచూపు చూశాడు.

"అయ్యో! తొందర పడతావేం! సరిగ్గావినూ. నీ గుణగణాలు మాకు నచ్చాయి. ఆ పిల్లని నీ కిస్తాం, చేసుకోవాలి నువ్వు. కాదనకుసుమీ. పెద్ద దాన్ని అడుగుతున్నాను.

"ఏం చేసుకోమంటారు నన్ను?"

"పెళ్ళి చేసుకోవయ్యా!"

"అదా మీ అభిప్రాయం! పిల్లకి నగలేమన్నా ఉన్నయ్యా!"

"ఆ ఎందుకులేవూ! బొలతొడుగు లేకుండా కన్నెధారెలా పోస్తారూ? ....ఒక ముక్క పుడకానూ...."

"ఇంకా నయ్యాం. ముక్క పుడకతోటీ! చెవ్వి పుడకతోటీ అప్ప చెపుతారన్నమాట!"

"మిగతావి నువ్వు సంపాయించుకో- నీ చేతిలో పనీ"

"అదేం కుదరదులెండి. ఆ మాటె త్తకండి."

"ఆ డకి రోషం వచ్చింది - "పిలిచి పిల్లనిస్తామంటే ఏదో అన్నాట్ట. దొంగాడికి కూడా ఎంత నీలుగో."

"మరేమిటనుకున్నావూ ఈ రోజుల్లో?"

దొంగ కుర్రాడు నవ్వేస్తూ - "సరదాగా అన్నాలెండి. మీ ఇద్దర్నీ చూస్తే నాకేమనిపించిందో తెలుసా ? చెప్పమన్నారా?"

"ఎంత మాట! చెప్పు!"

"జన్మలో పెళ్ళి చేసుకో కూడదనిపించింది."

"ఏం? ఎందుకూ?"

"అర్ధరాత్రుల్లు కూడా పోట్లాటలే? చిలకా గోరింకల్లాగా కువకువ లాడుతూ. పకపకలాడుతూ చక్కగా ఉండాలి గానీ."

"అలా గడ్డిపెట్టు నాయనా ఈయనకి."

"మీరేం తక్కువ తిన్లేదులేండి"

"భలే మాటన్నావోయ్. ఇంత కాలానికి చూశాను నీలాంటివాణ్ణి."

"చాల్లెండి మీరే ఎక్కువగా పోట్లాడుతారు ఆవిడతో."

"ఆ పోట్లాడుకున్నాం నిజమే. మా కష్టాలు నీకేం తెలుస్తాయి? పిల్ల కాకికేం తెలుసు ఉండేలు దెబ్బ? ఆర్నెల్ల నుంచీ జీతాలు రాక మేం చస్తుంటే?"

"జీతాలు రాకపోతే. జీతాలివ్వని వాళ్ళమీద పోట్లాడండీ వెళ్ళి. అంతేగానీ."

"నువ్వు మాత్రం? పదిమంది నిరుద్యోగుల్ని కలుపుకుని ఉద్యోగా లివ్వని వాళ్ళమీద పోట్లాడరాదూ! ఈ దొంగ బతుకెందుకూ? తప్పులెన్ను వారు తమ తప్పులెరుగరట. మనిషన్న తరువాత కష్టపడి బతకాలోయ్."

"నేనిప్పుడు కష్టపడకుండా బతుకుతున్నానంటారా? నే నెక్కే గోడలు మీరిద్దరూ ఎక్కండి చూస్తాను."

ఆవిడకోపం తెచ్చుకుంది "ఎక్కితే మీరిద్దరూ ఎక్కండి— గానీ, నన్నెందుకు కలుపుతారూ?"

ఆయనా కోపం తెచ్చుకున్నాడు— "ఎక్కితే మీరిద్దరే ఎక్కండి. నాకేం పని గోడలెక్కేదాకా. ఇంకో నెల్లాల్లకన్నా నా జీతం నాకొస్తుంది."

"ఈ లోగానో?" అని చిలిపిగా నవ్వాడు దొంగ కుర్రాడు.

ముసలావిడకి మెరుపులా ఒక ఐడియావచ్చి– "మా పిల్లని చేసుకో. గోడలెక్కించుకుంటావో, గొందెలెక్కించుకుంటావో .... దానికి నువ్వూ, నీకు అదీనూ, తోడూ, నీడా, యీడూ, జోడూనూ. కష్టపడి బతకండి."

"అదేంకుదరదు లెండి. నేను ప్రేమిస్తేగానీ, పెళ్ళి చేసుకోను."

"అంటే...."

"అంటేనా? మీరు సినిమాలు చూడరా బొత్తిగా?"

ఆవిడ భర్త చెవిలో గుసగుసతో— "పెళ్ళికి ముందే ముద్దుపెట్టు కుంటారండీ. అదీ ప్రేమంటే."

ఆయనకి కోపం వచ్చేసింది— నీకెల్లా తెలుసేవిటి?"

"చాల్లెద్దురూ! ఇదొకటి వేర్చారు బాగా. సందట్లో సడేమియా అనీ ఎప్పుడు సందు దొరుకుతుందా అని చూస్తూ కూర్చుంటారు. మీ మాటల కేమొచ్చేగానీ, ఇదిగో నాయనా! సరే, అలాగే నీ యిష్టం ప్రేమించు మా పిల్లనే."

"ఛీ! అదేమిటే? ఎంత అప్రదిష్టా?"

"మరి దానికి పెళ్ళెళ్ళాగండీ?"

"నేనే చేసుకుంటాలెద్దూ నీ మేనగోడల్ని"

"అదుగో ఆ మాటే ఒద్దన్నాను."

"సరే నాకెందుగ్గానీ మీరిద్దరూ మాట్టాడుకోండి." అంటూ మేష్టారు చాపమీదకి ఒరిగాడో లేచో సూదిపోటుకి ఉలిక్కిపడిలేచి, వీపు బరుక్కోవటం మొదలెట్టాడు.

"టిక్ ట్వంటీ వాడాలి మేష్టారు నల్లులకి. పది సీసాలైతే ఈ గదికి సరిపోవచ్చు." అని దొంగ కుర్రాడు సలహా ఇచ్చాడు.

"మింగ మెతుకులేదు గానీ, ఆ టిక్కులూ టక్కులూ మాకెల్లా ఒస్తాయి నాయనా. చెప్తే నమ్మవుగానీ ఇవ్వాళ రెండుపూటలా తిండిలేదు. తిండిలేక నిద్రపట్టడంలేదు. నల్లులకేమొచ్చె ఎప్పుడూ ఉండేవే"

"అయ్యో! అలాగా?" అని దొంగ కుర్రాడు చాలా జాలిపడ్డాడు. "చెప్పరేం మరి?" అని కసిరాడు. గబగబా సంచిలోంచి ఒక పొట్లాం తీసి "ఇదిగో! చాలా మిగిలాయి. తీసుకోండి. తినండి ఇద్దరూ." అని ఆప్యాయంగా పొట్లాం అందించాడు.

పొట్లాం విప్పి చూస్తే.... ఘమఘమలాడే క్రీమ్ బిస్కట్లు, మెత్తని రొట్టె.

"నీ డబ్బుతో కొన్నావా? లేకపోతే ఎక్కడన్నా...."

"డబ్బుతో కొంటేమాత్రం ? ఆ డబ్బెక్కడిది?"

"అవున్లే, వున్నమాటన్నావు."

"నీ కడుపు చల్లగా__"

"కత్తి ఒకటి విరిగిపోయిందండీ. పనికి ఇబ్బందిగా వుంది. అదే వచ్చింది చిక్కు."

"మా బత్తాయి చాకు పనికొస్తుందేమో తీసుకుంటావా పోనీ?"

"బత్తాయి చాకులూ, ఉల్లిపాయ చాకులూ లాభంలేదు. దానికంతా ఉందిలెండి.... అబ్బో, చాలాసేపు కూర్చున్నాను. ఇంకా చాలా పనిఉంది!" అని లేచాడు.

"రోజుకి ఎన్నిళ్ళు చూస్తావేమిటి?"

"ఏదీ, ఇల్లాంటి కొంపైతే ఒక్కదాంతోటే సరి" వెళ్ళడానికి తలుపులు తీసి "గాళ్ళెం అన్నా బాగుచేయించుకోవాలని తెలీదూ?" అని కోపంగా వెనక్కి తిరిగి చూశాడు.

"మా ఇంటాయనకి ఎంత చెప్పినా?...."

"అదుగో మళ్ళీ అదే వరసా?" అని ఖయ్యిన ముసలావిణ్ణి కసిరాడు ముసలాయన.

"మా ఇంట్లో ఏం ఉంటుందోయ్. గాళ్ళెం లేకపోతే మాత్రం ఏం పోతుందీ?"

దొంగ కుర్రాడు చీకట్లోకి దూసుకుపోతూ మండిపడ్డాడు — "మీకేంపోదులెండి. మరి నా సంగతేమిటి! నాకెంత టైమ్ వేస్ట్!" ●

[20-2-1980 "ఆంధ్రప్రభ" వారపత్రిక నించీ]